

Жорж Батай

ИСТОРИЯ НА ОКОТО

И издателска къща ПЕТРИКОВ.

ЖОРЖ БАТАЙ

ИСТОРИЯ НА ОКОТО

Превод: Георги Ангелов

chitanka.info

Разполагаме с вулгарната канава на абсолютното знание и със смъртоносното отваряне на окото. Един текст и един поглед. Раболепието на смисъла и събуждането за смъртта.

Един нисък почерк и една висша светлина. Между двете, съвсем различен, някакъв си текст. Който пробива мълчешком структурата на окото, очертава отварянето, опитва се да втъче „абсолютното разкъсване“; разкъсва абсолютно станалата твърда и раболепна от отдаването си на прочита канава.

Жак Дерида

Днес го знаем: Батай е един от най-важните писатели на своя век. „История на окото“ скъса нишката на разказа, за да разкаже онова, което никога не бе казвано... Ние дължим на Батай една голяма част от момента, в който сме.

Мишел Фуко

„История на окото“ не е дълбоко произведение: всичко се разстила по повърхността и метафората се разгъва изцяло без никаква йерархия и именно в това се състои красотата на този текст: че съставя една литература на открито, която се разполага отвъд всяко дешифриране.

Ролан Барт

Известни са тези прочути вледеняващи и изгарящи разсъждения: безпокоящи с киселинната си абстрактност, от тях се ползват бесните, параноиците; тяхната строгост е вече предизвикателство, а коварната им застиналост предвещава изпепеляваща лава. Такива са силогизмите на г-н Батай.

Жан-Пол Сартр

КОТЕШКОТО ОКО

Отраснах без братя и сестри и винаги съм изпитвал, доколкото си спомням, дълбоко притеснение от всичко, свързано с пола. Бях на около шестнайсет години, когато на плажа в Х... срещнах Симон — младо момиче на моята възраст. Сприятелихме се бързо, тъй като семействата ни откриха някаква далечна родствена връзка. Три дни след като се запознахме, Симон и аз останахме сами в нейната вила. Беше облечена в черна престилка с колосана яка. Започвах да се досещам, че тя също изпитваше моите страхове, още по-силни този ден, защото изглежда бе гола под престилката.

Имаше черни копринени чорапи над коленете. Не бях успял все още да я видя чак до дупето (тази дума, която използвахме със Симон, ми изглеждаше най-мила от всички думи за половия орган). Представях си само, че ако повдигна престилката, ще видя голия ѝ задник.

В коридора имаше паничка с мляко за котето.

— Чиниите са, за да се сяда в тях — каза Симон. — Хайде на бас, че ще седна в чинията!

— Бас държа, че няма да посмееш — отговорих, останал без дъх.

Беше горещо. Симон постави чинията на една скамейка, застана пред мен и като ме гледаше право в очите седна, потапяйки задника си в млякото. Известно време не можех да помръдна, кръвта пулсираше в слепоочията ми, целият тръпнех, а тя наблюдаваше как членът ми изпъва късите панталони. Легнах в нозете ѝ; не реагира. За първи път видях нейната „розова и черна плът“, потопена в бялото мляко. И двамата еднакво зачервени, дълго време останахме неподвижни.

Изведнъж тя стана — млякото потече по бедрата ѝ чак до чорапите. Избърса се с носната си кърпичка, изправена над мен, с единия крак на скамейката. Търках си члена, извивайки се на пода. Стигнахме едновременно до оргазъм, без да сме се докоснали. Затова пък, когато майка ѝ се прибра и я притисна в прегръдките си, аз седнах

на един нисък фотьойл и се възползувах от момента — без никой да ме види плъзнах ръка под престилката ѝ между горещите бедра.

Прибрах се вкъщи на бегом, изпълнен с желание да онанирам още. На другия ден очите ми бяха подпухнали. Симон ме огледа, зарови глава в рамото ми и каза: „Не искам повече да онанираш без мен.“

Така между нас се появиха толкова необходими и близки любовни отношения, че рядко се случваше седмица, без да се видим. Всъщност никога не говорехме за това. Разбирам, че в мое присъствие тя изпитва подобни на моите, чувства, трудни за описване. Спомням си, веднъж карахме твърде бързо кола. Блъснах едно младо и хубаво момиче на велосипед, като колелата почти откъснаха главата ѝ. Дълго гледахме мъртвата. Ужасът и отчаянието, които се излъчваха от тази отчасти отблъскваща, отчасти нежна плът напомнят чувството, което по принцип изпитваме заедно. Обикновено Симон е непринудена. Тя е висока и хубава; нищо фатално в погледа или в гласа ѝ. Но е толкова алчна за всичко, което дразни сетивата, че и най-малкият намек придава на лицето ѝ вид, свързан с представата за кръв, внезапен кошмар, убийство, които разрушават спокойното доволство и чистата съвест. За първи път забелязах в нея този ням и завладяващ спазъм, който аз също познавах, в деня, когато потоци задника си в чинията. Само в тези моменти се вглеждаме един в друг внимателно. Само в кратките минути на отпускане след оргазма сме спокойни и се забавляваме.

Тук трябва да кажа, че дълго време не правехме любов. Възползувахме се от сгодните случаи, за да се отдадем на нашите игри. Не мога да кажа, че не изпитвахме никаква свян, дори напротив, но някакво особено примамляване ни принуждаваше да го превъзмогнем.

И така, щом ме помоли да не онанирам сам (намирахме се на висок морски бряг), тя събу панталона ми, накара ме да легна, запретна пола, седна на корема ми и се забрави в ласките си. Вкарах в дупето ѝ влажен от сперма пръст. После тя легна с глава под члена ми, подпря се с колене на раменете ми и поднесе дупето си до нивото на лицето ми.

— Можеш ли да се изпишкаш нагоре чак до дупето ми? — попита тя.

— Да — отговорих — но ще потече по дрехата и лицето ти.

— Защо не? — потвърди тя и аз направих каквото ми каза. Но едва бях свършил и отново я облях, този път с бяла сперма.

Междувременно мирисът на морето се смесваше с този на подмокреното бельо, на голите ни кореми и на сперма. Вечерта настъпваше и ние продължавахме да стоим в това положение, без да помръднем, когато чухме шумолене в тревата.

— Не мърдай — помоли Симон.

Стъпките бяха спрели. Не можехме да видим кой идваше. Замряхме. Вирнатото дупе на Симон наистина изглеждаше като страдна молба. Бе свършено, с дълбоко разполовени тесни и нежни страни. Не се съмнявах, че непознатият или непознатата нямаше да може дълго да устои и на свой ред щеше да бъде принуден да се разсъблече. Стъпките отново се възобновиха, почти тичешком, и видях да се появява пленително младо момиче, Марсел, най-чистата и затрогваща от нашите приятелки. Така се бяхме схванали в позите си, че не можехме и с пръст да помръднем. Нещастната ни приятелка изведнъж се стовари върху нас, разделяйки ни и ние се нахвърлихме върху безпомощното тяло. Симон вдигна полата, разкъса гащите и опиянена ми разкри ново, не по-лошо от нейното дупе. Впих настървено устни в него докато мастурбирах Симон, обвила здраво с бедра кръста на странната Марсел, която вече можеше да скрие само сълзите си.

— Марсел — извиках — моля те, не плачи. Искам да ме целунеш по устата.

А Симон галеше хубавите ѝ прави коси и я целуваше по цялото тяло.

Междувременно се бе задала буря и с нощта бяха започнали да падат едри капки дъжд, които носеха отмора след тежестта на горещия и безветрен ден. Продължителният тътен на гръмотевиците надмогваше силния грохот на вече разбушваното море. Светкавиците ми позволяваха да виждам ясно задниците на занемелите девойки, които мастурбираха. Разюздана страст движеше телата ни. Две детски устни си оспорваха дупето, тестисите и члена ми, а аз разтварях мокри от слюнка и сперма бедра. Като че ли исках да се освободя от прегръдката на някакво чудовище, а това чудовище бе яростта на моите движения. Топлият дъжд се лееше като из ведро и обливаше целите ни тела. Мощни гръмотевици ни разтърсваха и увеличаваха

буйната страст, изтръгваха от нас викове, които стигаха до крясъци при вида на половите ни органи под светлината на светкавиците. Симон бе открила кал в една локва и я размазваше по себе си. Задоволяваше се с калта, шибана от проливния дъжд. Изцапаните ѝ крака стискаха здраво главата ми, едната ѝ ръка минаваше през кръста на Марсел, разтваряше със сила бедрата ѝ, а в локвата устата ѝ бе впитана дълбоко между тях.

НОРМАНДСКИЯТ ГАРДЕРОБ

Някъде по това време Симон я прихвана манията да чупи яйца с дупето си. За тази цел тя заставаше с глава на седалката на някой стол, гърбът ѝ силно прилепен в облегалката, с увиснали към мен крака, а аз онанирах право в лицето ѝ. Едновременно с това поставях яйцето над дупката — доставяше ѝ удоволствие да го движи в дълбоката цепнатина. Щом спермата бликваше, тя свиваше двете половини, яйцето се счупваше и така стигаше до оргазъм. Заравях лице в дупето ѝ и потъвах в обилната смес.

Майка ѝ ни изненада по време на нашите действия, но първия път тази изключително мила жена с безупречно поведение се задоволи само да присъствува на играта ни, без дума да каже, така че дори не я забелязахме. Предполагам, че от ужас не е успяла да отвори уста. Когато бяхме свършили (оправяхме набързо стаята), забелязахме я права пред вратата.

— Прави се, че нищо не си видял — каза Симон и продължи да бърше дупето си.

Излязохме, без да бързаме.

Няколко дни по-късно, когато заедно със Симон правехме гимнастика в скелето на един гараж, тя се изпика върху тази жена, спряла под нея, без да я види. Възрастната дама се справи, гледайки ни с тъжните си очи, а видът ѝ бе толкова безпомощен и объркан, че ни подтикна към нашите забавления. Симон, заливайки се от смях, застана на четири крака и навири дупе пред лицето ми. Запретнах ѝ полата и започнах да онанирам, опиянен от мисълта, че е гола пред майка си.

Вече цяла седмица не бяхме виждали Марсел. Когато я срещнахме на улицата, русата, скромна и наивно набожна девойка се изчерви така силно, че Симон я целуна с изненадваща нежност.

— Моля ви за извинение — добави с нисък глас. — Това, което се случи тогава, е лошо, но не ни пречи сега да станем приятели. Обещавам ви, че повече няма да се опитваме да ви докоснем.

Марсел нямаше никаква воля и се съгласи да ни последва в Симон, където щяхме да прием чай с няколко приятелки. Но вместо чай пихме в изобилие шампанско.

Видът на зачервената Марсел ни развълнува. Със Симон се бяхме разбрали предварително, сигурни, че нищо вече не може да ни накара да отстъпим. Освен Марсел имаше още три хубави млади момичета и две момчета. Най-възрастният от нас бе под седемнайсет години. Алкохолът предизвика бурен ефект, но никой освен нас двамата не бе възбуден, както ние искахме. От неудобството ни спаси грамофонът. Симон танцуваше сама сатанински рагтайм и разголи бедрата си чак до дупето. Останалите девойки, подканени да я последват, бяха твърде развеселени, за да се притесняват. Носеха панталони, но несъмнено те не скриваха кой знае какво. Единствено Марсел, пиана и мълчалива, отказа да танцува.

Симон, която се правеше на много пиана, събра една покривка и като я вдигна над главата си предложи:

— Хайде на бас, че ще се изпишкам пред всички върху покривката.

По принцип това бе сбирка на забавни и бърбиви младежи. Едно от момчетата се хвана. Загубилият трябваше да изпълни желание. Симон, без да се колебае повече, подмокри покривката. Но безсрамната дързост разкъсваше всяка фибра на тялото ѝ. Младите наивници съвсем се объркаха.

— Понеже се хванахме на желание — обърна се Симон с дрезгав глас към загубилия — ще ви събуя панталона пред всички.

Кое то бе сторено без никакво затруднение. Симон съблече и ризата му (за да не бъде комичен). Впрочем нищо сериозно не бе станало — Симон едва беше погалила с ръка члена на приятеля си. Но през цялото време тя мислеше за Марсел, която ме умоляваше да я пусна да си върви.

— Обещахме ви, да не ви докосваме, Марсел, защо искате да си тръгнете?

— Защото така — заинати се тя. (В нея се надигаше панически яд.)

Изведнъж, за ужас на останалите, Симон се свлече на земята. Обхващаше я все по-бясно умопомрачение. Дрехите ѝ в безпорядък, тя

се въргаляше като епилептичка в краката на разсъблеченото момче, с навирено във въздуха дупе и мълвеше безспир.

— Изпикай се отгоре ми... изпикай се в дупето ми... — повтаряше с особена жажда.

Марсел гледаше втренчено и постепенно лицето ѝ се изпълни с кръв. Без да ме вижда каза, че иска да се съблече. Свалих роклята ѝ, след това я освободих и от бельото ѝ — остана само по жартиери и чорапи. Едва успях да прокарам ръка по дупето ѝ и да я целуна по устата и тя прекоси стаята като сомнамбул, влезе в един нормандски гардероб и се затвори (бе прошепнала нещо на ухото на Симон).

Искаше да мастурбира в гардероба и ни помоли да я оставим сама.

Трябва да призная, че всички бяхме пияни и завладени от взаимната ни дързост. Едно момиче смучеше члена на голото момче. Симон, права, притискаше голия си задник в гардероба, откъдето се чуваше учестеното дишане на мастурбиращата Марсел.

Изведнъж се случи нещо безумно: шум от вода, последван от капки, а след това и от струйка изпод вратата на гардероба. Клетата Марсел пишкаше и стигаше до оргазъм. Избликът на пиянски смях, който последва, се изроди в оргия от свличащи се тела, вирнати нагоре крака и задници, подмокренни поли и сперма. Смеховете следваха като неволни хълцания и за момент забавяха устрема към дупета и членове. А не след дълго чухме тъжната Марсел да хлипа все по-силно, сама в този импровизиран писоар, който сега се бе превърнал в затвор.

* * *

Половин час по-късно, донякъде изтрезнял, се сетих да помогна на Марсел да излезе от гардероба. Нещастното момиче бе съвсем отчаяно и цялото обхванато от треска. Щом ме забеляза на лицето ѝ се изписа болезнен ужас. Бях блед, изцапан с кръв, с раздърпани дрехи. Зад мен лежаха проснати, мръсни и разголени тела в някакъв див безпорядък. Парчета стъкло бяха порязали до кръв двама от нас; едно от момчетата повръщаше; от лудия смях, който ни бе обзел, бяхме подмокрили дрехите си, столовете, пода. В резултат се смесваха миризмите на кръв, сперма, урина и повърнатото — човек можеше да

изтръпне от ужас. Но викът, който се изтръгна от гърлото на Марсел ме уплаши още повече. Трябва да кажа, че Симон спеше по гръб с успокоено лице и заровила в космите на органа си ръка.

Марсел се втурна напред залитаща, издаваща нечленоразделни звуци, но щом ме погледна отново отстъпи, като при вида на смъртта, свлече се на земята и нададе нечовешки викове.

Странно, но тези викове ми възвърнаха самообладанието. Хората щяха да се притекат на помощ — бе неизбежно. Даже не се опитах да се измъкна, да потуша скандала. Напротив, отидох да отворя вратата: нечувана гледка и радост! Лесно можете да си представите възкликанията, виковете, страшните заплахи на втурналите се в стаята родители: споменаха се съд, каторга, ешафод с възпламеняващи викове и конвулсивни заклинания. Нашите приятели също бяха започнали да крещат. Накрая се стигна до хаотичен изблик на крясъци и сълзи — човек би казал, че са живи изгорели.

Каква жестокост при това! Струваше ми се, че нищо не можеше да спре трагикомичния делириум на тези полудели хора. Марсел, останала гола, продължаваше с жестове и викове да изразява морално страдание и непоносим ужас. Видях как изпод ръцете, които се опитваха да я обуздаят, ухапа майка си по лицето.

Нахлуването на родителите унищожи малкото разум, който ѝ бе останал. Наложих се да прибегнат до полицията. Целият квартал бе свидетел на нечувания скандал.

МИРИЗМАТА НА МАРСЕЛ

Моите родители не даваха никакви признаци на живот. Въпреки това сметнах за благоразумно да избегна гнева на застаряващия си баща, завършен тип на изкуфял офицер и католик. Вмъкнах се от задния вход на вилата, за да взема тайно необходимата ми сума пари.

Докато се къпех в банята на баща ми, сигурно са ме търсили навсякъде другаде. Напуснах вилата в десет вечерта, като оставих бележка върху масичката на майка ми:

„Моля ви, не съобщавайте на полицията. Имам револвер. Първият куршум ще бъде за полицая, втория — за мен.“

Никога не съм се опитвал да бъда твърд. Просто исках да разколебая семейството си — заклети врагове на скандала. Въпреки това, след като написах с лекота и не без усмивка тази бележка, реших, че не е зле да прибера револвера на баща си.

Почти цяла нощ вървях покрай морето, но без да се отдалечавам много от Х..., следвайки извивките на брега. Чрез вървенето исках да се успокоя: въпреки това съзнанието ми постоянно се бълнуваше от Симон и Марсел. Постепенно ме обхвана идеята да се самоубия. Щом взех револвера в ръка, напълно забравих смисъла на думи като надежда и отчаяние. Просто от умора изпитвах нужда, въпреки всичко, да придам някакъв смисъл на живота си. Той би имал ако можех да призная за желани определени събития. Приемах натрапчивото присъствие на имената: *Симон, Марсел*. Колкото и да се надсмивах, всъщност действах по логиката на някакво чудновато съчинение, в което и най-странните ми начинания постоянно се смесваха с техните.

През деня спях в една горичка. С падането на нощта отидох в Симон; през оградата се прехвърлих в градината. Стаята на моята приятелка светеше: замерих прозореца с камъчета. Симон слезе. Тръгнахме към морето почти без да си разменим дума. Радвахме се, че отново сме заедно. Беше тъмно и от време на време повдигах роклята й и опипвах дупето й: не ми доставяше никакво удоволствие. Тя седна,

а аз се свих в краката ѝ: усетих, че ще заплача. И наистина, дълго плаках на пясъка.

— Какво има? — попита Симон.

Срита ме на шега. Кракът ѝ попадна на револвера в джоба ми. Извикахме уплашено от последвалия ужасен гръм. Не бях ранен, но скочих на крака и имах чувството, че съм в друг свят. Симон бе пребледняла и разстроена.

Този ден и през ум не ни мина да онанираме.

Дълго се целувахме по устата, нещо, което досега не ни се бе случвало.

Така изкарах няколко дни: прибирахме се рано сутрин. Спяхме в нейната стая, където се криех до настъпването на нощта. Симон ми носеше храна. Майка ѝ нямаше никакъв авторитет (в деня на скандала, веднага щом чула виковете, бе напуснала къщата) и приемаше положението. Що се отнася до прислугата, парите отдавна ги бяха направили верни на Симон.

От тях разбрахме за обстоятелствата около интернирането на Марсел и за санаториума, в който я бяха затворили. Още от първия ден мислите ни бяха насочени изцяло към нея — нейната лудост, самотата на тялото ѝ, възможностите да се доберем до нея и, може би, да ѝ помогнем да избяга.

Един ден се опитах насила да обладая Симон.

— Ти си луд! — извика тя. — Но, сладурче, така не ми харесва — в леглото, като семейна жена! Ако беше Марсел...

— Какво? — попитах разочарован, но дълбоко в себе си съгласен с нея.

Изпълнена с нежност, тя се обърна към мен и продължи със замечтан глас:

— ... щом ни видеше да се любим... щеше да се изпишка... ето така...

Усетих чаровната течност да се стича по краката ми. Когато свърши, аз я облях на свой ред. Изправих се, заставах над главата ѝ и изпръсках лицето ѝ със сперма. Цялата оплескана, тя стигна до див орга̀зъм. Вдишваше дълбоко миризмата на нашето щастие.

— Миришеш на Марсел — каза тя, като душеше още мокрото ми дупе.

Често ни обхващаше болезнено желание да се любим. Но и през ум не ни минаваше да го направим без Марсел, чиито викове постоянно звучаха в ушите ни и оставаха свързани с разтърсващите ни желания. Сънят се превърна в дълъг кошмар. Усмивката на Марсел, младостта ѝ, сълзите ѝ, срамът, който я караше да се изчервява, и зачервена и потна да разкъсва роклята си, да предоставя хубаво закръглено задниче на нечисти устни, шеметът, който я накара да се затвори в гардероба и да мастурбира до забрава, така че да не успее да се сдържи и да се изпишка — всичко това постоянно изкривяваше и разбиваше нашите желания. Симон, чието поведение по време на скандала бе по-ужасно от когато и да било (дори не се прикри, а напротив — разтвори крака), не можеше да забрави, че неочакваният оргазъм, в резултат на собственото ѝ безсрамие, на крясъците, на голотата на Марсел, бе надминал по сила всички нейни досегашни представи. Дупето ѝ вече не се разтваряше пред мен без призракът на Марсел, изпаднала в бяс, в безумство или изчервена, да не предаде на желанията ѝ разтърсващ размах. Като че ли самото оскверняване по принцип превръщаше всичко в нещо ужасно и безсрамно.

Впрочем, поглъщащите места на дупето, подобни на дните на разлив и буря или на отровните изпарения на вулканите, се разтварят, като бурите или вулканите, вещаещи бедствие. Симон ме оставяше хипнотизиран да гледам тези безнадеждни места, изпаднал в забрава, обещаваща само насилие, а за мен те представляваха подземната империя на Марсел, измъчвана в нейния затвор и станала жертва на кошмарите. Разбрах само, че в този момент оргазмът, примесен с хлипове и викове, опустошаваше лицето на младото момиче.

А Симон виждаше моята бликаща сперма само обилно изпръскала дупето и устата на Марсел.

— Можеше да я шибнеш през лицето със спермата — казваше и самата тя оплескваше дупето си, „за да дими“.

СЛЪНЧЕВО ПЕТНО

Другите жени или мъже вече не ни интересуваха. Мислехме единствено за Марсел и по детски си представяхме как се обесва, тайно погребение, скитания по гробища. След като се осведомихме добре, една вечер потеглихме с велосипеди за психиатрията, в която бе затворена нашата приятелка. За по-малко от час изминахме двадесетте километра, които ни деляха от заобиколен с парк замък, самотно извисяващ се на стръмния морски бряг. Знаехме, че Марсел е настанена в 8-ма стая, но би трябвало да влезем вътре, за да я открием. Единствената ни надежда бе да се вмъкнем в стаята през прозореца, като изпилим решетките. Нямахме никаква представа как ще различим нейния прозорец, когато нещо странно привлече вниманието ни. Бяхме се прехвърлили през оградата в парка, където силният вятър огъваше клоните на дърветата, когато видяхме на първия етаж да се отваря един прозорец и някаква сянка здраво да завързва чаршаф на решетката. Чаршафът веднага изплющя на вятъра, а прозорецът се затвори, преди да успеем да разпознаем сянката.

Трудно може да си представи човек безумното плуцене на огромния бял чаршаф, подхванат от напора на бурята — извисяваше се над рева на морето и вятъра. За първи път виждах Симон изплашена от нещо друго, освен от собственото си безсрамие; притисна се в мен с разтуптяно сърце и не можеше да откъсне поглед от този развилнял се в нощта призрак. Като че ли самата лудост бе развяла флага си над мрачния замък.

Стояхме неподвижни, Симон сгушена в мен, самият аз почти обезумял, когато изведнъж вятърът разкъса облаците и луната освети с издайническа точност един толкова странен и вълнуващ детайл, че някаква буца заседна в гърлото на Симон: шумно развяващия се на вятъра чаршаф бе изцапан в средата с голямо влажно петно, което изглеждаше прозрачно на лунната светлина...

Не след дълго облаците отново скриха лунния диск: всичко потъна в тъмнина.

Стоях прав, без дъх, с развети от вятъра коси и плачех горчиво, а Симон, просната на тревата за първи път се бе оставила на разтърсващите детски хлипове.

И така, това беше нашата нещастна приятелка. Без съмнение Марсел бе отворила тъмния прозорец, бе завързала за решетката на затвора си този невероятен сигнал на отчаянието. Трябва да е мастурбирала в леглото с такава чувствена страст, че цялата се е обляла; после я бяхме видели да окачва чаршафа на решетките, за да изсъхне.

Не знаех какво да правя в този парк, пред тази измислена почивна станция с решетки на прозорците. Оставих Симон да лежи в тревата и се отдалечих. Просто исках за малко да остана сам и да си поема дъх, но видях на партера един притворен прозорец без решетки. Напипах револвера в джоба си и влязох вътре — обикновена безлична зала. С джобно фенерче в ръка проникнах в някаква чакалня, а от там се озовах на стълбище. Нищо не различавах, до никъде не стигнах — стайте не бяха номерирани. Впрочем, не бях в състояние да разбера каквото и да е, бях омагьосан. В момента дори не си давах сметка защо се събух и продължих по риза своето изстрадано търсене. Свалих една след друга дрехите си и ги оставих на един стол, като запазих само обувките. С фенер в лявата ръка и револвер в дясната тръгнах напосоки. Лек шум ме накара да изгася лампата. Останах неподвижен, като чувах само неравномерното си дишане. Изминаха дълги минути на страх, без да чуя нищо друго и отново запалих фенера: тих вик ме накара да хукна така бързо, че забравих дрехите си на стола.

Чувствах се преследван, бързах да изляза, скочих през прозореца и се скрих в една алея. Когато се обърнах видях гола жена в рамката на прозореца, тя скочи като мен в парка и хукна към бодливите храсти.

Нямаше нищо по-странно в тези минути на страх от моето голо тяло, изложено на вятъра, в алеите на някаква непозната градина. Имах чувството, че съм напуснал Земята, а и твърде хладната вихрушка сякаш ме подканяше да го сторя. Не знаех какво да правя с револвера: вече няха джобове. Следвах жената, която бях видял, като че ли исках да я убия. Шумът на разгневените стихии, трясъкът на дърветата и плющенето на чаршафа допълваха бъркотията. Нито в намеренията ми, нито в жестовете имаше нещо престъпно.

Спрях се, бях стигнал до храста, където току-що бе изчезнала сянката. Възбуден, с револвер в ръка се огледах наоколо: в този момент тялото ми се разтърси, олигавена ръка бе сграбчила члена ми и го разтриваше, влажна и изгаряща целувка проникваше интимността на дупето ми, голите гърди и бедра на жена се притискаха в краката ми с тласъците на оргазма. Успях да се обърна точно навреме, за да изхвърля семето си в лицето на Симон. Стиснал конвулсивно револвера в ръка, целият се тресях със силата на бурята, зъбите ми тракаха, по устните ми изби пяна и без да искам дадох три оглушителни и слепи изстрела по посока на замъка.

Симон и аз се втурнахме през полето опиянени и свободни като диви кучета. Бурята се бе развилняла и нямаше опасност изстрелите да събудят обитателите на замъка. Когато погледнахме прозореца с чаршафа изненадани забелязахме, че един куршум бе раздробил решетката. Сега същият този прозорец се отвори и сянката се появи за втори път.

Чувствахме се скапани, като че ли Марсел пред очите ни щеше да се срине мъртва, обляна в кръв. Стояхме под това неподвижно видение, но тя дори не можеше да ни чуе от силния вятър.

— Какво си направила с дрехите си? — попитах след известно време Симон.

Отговори ми, че е тръгнала да ме търси и след като не ме открила, също проникнала в замъка. Но преди да прекрачи прозореца се съблякла гола, мислейки, че ще е „по-свободна“. И когато по-късно, изплашена от мен хукнала да бяга, не открила роклята си.

Вероятно вятърът я беше отнесъл.

През цялото време дебнеше Марсел и през ум не й мина да попита, защо самият аз съм гол.

Момичето изчезна от прозореца. Следващата секунда изглеждаше безкрайна; тя запали лампата в стаята и се върна да подиша свободния въздух, зареяла поглед към морето. Вятърът поде русите й прави коси и ние различихме чертите на лицето й: не се бе променила, освен дивото безпокойство в погледа, който контрастираше с още детското й простодушие. Изглеждаше по-скоро на тринайсет, отколкото на шестнайсет години. Тялото й в леката нощна дреха бе крехко, но стегнато, здраво и матово, красиво като втречения й поглед.

Когато най-сетне ни забеляза, изненадата изглежда я върна към живота. Извика, но ние не чухме нищо. Махнахме ѝ. Беше се изчервила до ушите. Милвах нежно по челото полуразплаканата Симон, която ѝ изпрати целувки, но тя отвърна без усмивка. Накрая Симон плъзна ръката си по корема, чак до окосмяването. Марсел повтори движенията ѝ като стъпи на рамката на прозореца и разкри крака си, покрит с бял копринен чорап до русите косми. Странно, тя носеше бял колан и бели чорапи, докато мургавата Симон, чието дупе изпълваше ръцете ми, имаше черен колан и черни чорапи.

Двете девойки мастурбираха с къси и отсечени движения, една срещу друга в бурната нощ. Стояха почти неподвижни и изпънати, с втрещен от безмерното удоволствие поглед. Като че ли някакво невидимо чудовище откъсна Марсел от решетката, за която се бе вкопчила с лявата си ръка — видяхме я да полита назад, понесена от шемет. Остана само един празен прозорец, четвъртата дупка, пронизала черната нощ, разкриваща пред уморените ни очи светлината на свят от светкавици и зора.

СТРУЙКА КРЪВ

Урината ми напомня за мухлясала стена, а гръмотевицата, не знам защо, за антично нощно гърне от шуплеста глина, изоставено в дъждовен есенен ден върху ламаринен покрив на някоя провинциална пералня. От първата нощ в санаториума тези печални представи останаха свързани, в тъмната част на моето съзнание, с влажния полов орган и покрусеното лице на Марсел. При това, видението изведнъж се обливаше в струя светлина и кръв. Действително, Марсел не можеше да се задоволи, без да изпусне не кръв, а фонтан светла (в моите очи искряща) урина. Тази струя, първоначално силна, накъсана като хълцане, а след това освободена на воля, съвпадаше с пропадането в нечовешко удоволствие. Не е учудващо, че най-отдалечените и прокажени кътчета на нашите фантазии, в този смисъл, са само подтик; те са резултат на настойчивото очакване за просветление — аналогично на представата за осветената дупка на празния прозорец, точно когато Марсел се е свлякла на пода и го облива безспир.

Тогава двамата със Симон трябваше да се измъкваме от замъка сред сухата буря и враждебната тъмнина, да бягаме като зверове, без дрехи, преследвани от душевните терзания, които несъмнено отново щяха да обземат Марсел. Нещастната затворничка въплъщаваше тъгата и яростта, които неумолимо тласкаха телата ни към разврат. Малко по-късно (бяхме открили велосипедите) нямахме никаква възможност да се насладим на възбуждащата гледка, теоретично мръсна, която представляваше голото тяло с чорапи върху колело.

Въртяхме бързо педалите, без да се смеем или говорим, и двамата изолирани в безсрамието, умората, абсурда.

Умирахме от умора. Насред едно нагорнище Симон спря, обзета от тръпки. Бяхме плувнали в пот, а Симон зъзнеше и зъбите й тракаха. Събух й единия чорап и попих тялото й — то имаше горещия мирис на болнично легло и легло на разврат. Малко по малко тя се съвзе и ми предложи устните си в знак на благодарност.

Все още изпитвах силно безпокойство. Намирахме се на цели десет километра от Х..., а в състоянието, в което бяхме, трябваше на всяка цена да стигнем преди изгрев-слънце. Едва се държах на краката си, отчаян, че това пътуване в невъзможното свършваше.

Толкова отдавна бяхме напуснали реалния свят, съставен от облечени хора, че той изглеждаше недостижим. Този път моята собствена халюцинация не срещна никакви прегради, точно както, например, всеобщият кошмар на човешкото общество обхваща земя, атмосфера и небе.

Кожената седалка прилепваше на голо в дупето на Симон, и тя неизбежно мастурбираше, докато въртеше педалите. През погледа ми задната гума чезнеше в цепнатината на голата задница на колоездачката. Бързото въртене на колелото напълно отговаряше на жаждата ми, на възбудата, надигаща се от прилепения за седалката орган. Вятърът бе стихнал, част от небето се проясняваше; хрумна ми, че ако двамата със Симон бяхме убити, тъй като смъртта бе единственият изход от възбудата, светът на нашите представи щеше да бъде заменен от чисти звезди, осъществяващи студено това, което ми изглеждаше като крайност в порока — геометричен и мълниеносен изблик (съвпадение, между другото, на живота и смъртта, на битието и нищото).

Но тези картини оставаха свързани с противоречивото състояние на продължителното изтощение и абсурдно втвърдяване на мъжкия член, Симон трудно можеше да забележи това втвърдяване заради тъмнината, още повече, че при всяко повдигане левият ми крак го скриваше. Въпреки това имах чувството, че очите ѝ се извъръщаха в нощта към тази превратна точка на тялото ми. Все по-яростно мастурбираше със седалката. Значи и тя като мен не бе изчерпала бурята, предизвикана от голотата на тялото ѝ. Дочувах приглушените ѝ стенания; насладата буквално я изтръгна от седалката и захвърли голото ѝ тяло в тревата сред стържещия шум от желязо в чакъл.

Открих я неподвижна, с отнетната глава. От ъгълчето на устата ѝ се бе проточила тънка струйка кръв. Повдигнах ръката ѝ, но тя безжизнено падна отново. Изтръпнал от ужас се хвърлих върху отпуснатото тяло и както я прегръщах, неволно бях обзет от прилив на кръв, а горната устна разкриваше зъбите ми в идиотска гримаса.

Възвръщайки се бавно към живота Симон мръдна и ме разбуди. Излязох от полусънното състояние, в което бях изпаднал, потиснат от мисълта, че ще омърся трупа ѝ. По тялото ѝ, все още облечено само с жартиери и чорап, нямаше никаква рана, нито дори синина.

Взех я на ръце и я отнесох до пътя, без да обръщам внимание на умората; вървах колкото се може по-бързо (вече се съмваше). Само свръхчовешко усилие ми позволи да стигна до къщата и да положа моята прекрасна жива приятелка в леглото ѝ.

Лицето ми лепнеше от пот. Очите ми бяха кървясали и подути, ушите ми пицяха, зъбите ми тракаха, но бях спасил тази, която обичах и мислех, че скоро отново ще видим Марсел; и така, потънал в пот и изсъхнала на ивици прах, се отпуснах до тялото на Симон и без да изстена се отдадох на продължителни кошмари.

СИМОН

Това не особено сериозно премеждие на Симон бе последвано от по-спокоен период. Тя легна болна. Когато майка ѝ идваше, отивах в банята. Възползвах се от случая, за да пикая или да се къпя. Още първия път, когато жената поиска да влезе в банята, бе спряна от дъщеря си.

— Не влизай, вътре има гол мъж.

Симон набързо я прогонваше и аз отново заемах мястото си на стола до леглото. Пуших, четях вестници, понякога вземах на ръце изгарящата от треска Симон; тя пишкаше заедно с мен в банята. След това внимателно я подмивах на бидето. Все още бе слаба и, разбира се, не я докосвах дълго.

Скоро тя си измисли забавление — караше ме да хвърлям яйца в тоалетната чиния. Твърди яйца, които потъваха и пробити, полупразни яйца. Слагах я да седне на чинията: гледаше ги между краката си, под дупето; накрая дърпах водата.

За друга игра трябваше да чупя сурово яйце на края на бидето и да го изсипвам под нея; понякога тя се изпишкваше върху яйцето или аз си свалях гащите и го изгълтвах от дъното на бидето; обеща ми, когато отново е в състояние, да направи същото пред мен, а после и пред Марсел.

Освен това си представяхме как полагаме Марсел, със запретната рокля, но обута, в полупълната с яйца вана и как тя ще се изпишка, смачквайки ги с тежестта си. Симон мечтаеше още да хвана Марсел гола, с дупето нагоре и крака свити на раменете ми, а главата ѝ да виси надолу; тогава тя, облечена в намокрен с гореща вода и прилепнал пеньоар, разкриващ голата ѝ гръд, щеше да се качи на бял стол. Щях да дразня гърдите ѝ, като вкарвам зърната им в дулото на зареден револвер, с който току-що е стреляно — така най-напред щяхме да бъдем разтърсени, а после дулото щеше да мирише на барут. През това време тя щеше да изцежда от високо сметана върху сивия анус на Марсел; щеше да уринира в пеньоара или, ако той се разтвореше,

върху гърба и главата на Марсел, а аз можех да я опикавам също от другата страна. Тогава и Марсел щеше да ме облее, стискайки врата ми между бедрата си. Освен това можеше да вкара струящият член в устата си.

След подобни мечтания Симон ме молеше да ѝ постеля одеяла до тоалетната чиния, обгръщаше я с ръце, надвесваше лице над нея и гледаше *яйцата* с широко отворените си *очи*. Самият аз лягах до нея, а страните ни се докосваха. Потъвахме в продължително съзерцание. Поглъщащият звук на пуснатата вода връщаше Симон към реалността, тогава тя се измъкваше от вглъбението и доброто настроение я обземаше отново.

Най-накрая един ден, когато залязващото слънце в шест часа осветяваше косо банята, пробитото яйце бе повлечено от водата и като се напълни със странен звук, потъна пред очите ни; този инцидент имаше крайно силно въздействие върху Симон — тя се напегна и изживя продължителен оргазъм, като буквално изпи окоето ми с устни. После, без да изпуска страстно засмуканото като гръд око, седна и се изпика яростно, със сладострастни викове, върху плаващите яйца.

От този момент можех да я считам за излекувана. Обхваната от радост, дълго споделяше интимни подробности, при положение, че обикновено не говореше нито за себе си, нито за мен. Призна с усмивка, че миг преди това ѝ се искало да се облекчи напълно; съдържала се, за да продължи по-дълго удоволствието. И наистина, желанието изпълвало корема ѝ, чувствала органа си набъбнал като цвете, готово да разцъфне. Ръката ми тогава била в цепката ѝ; каза ми, че нарочно останала в същото положение, било безкрайно нежно. Попитах я с какво свързва думата уринирам и тя ми отговори: *Гравирам*, очите, с бръснач, нещо червено, слънцето. А яйцето? Око на теле, заради цвета на главата, освен това белтъкът на яйцето е бялото на окоето, а жълтъкът — зеницата. Подразбира се, че формата на окоето е като на яйцето. Попита ме, кога ще излезем да стреляме по яйца и да ги чупим във въздуха, под слънцето. Това ми се струваше невъзможно ѝ тя заспори, изтъквайки различни забавни доводи. Развеселена си играеше с думите, като казваше ту *чупя око*, ту *избождам яйце* и правеше невероятни умозаклучения.

Добави, че за нея миризмата на дупето, пръдната е миризма на барут; струя урина — „изстрел, видян като светлина“. Всяка от

половините на задника ѝ била обелено твърдо сварено яйце. Поръчахме да ни донесат полусварени, обелени горещи яйца. Щяхме да ги поставим на седалката: обеща ми, че след малко ще се облекчи напълно върху тези яйца. Ръката ми все още беше на дупето ѝ, точно както ми я бе опикала, а след това обещание в нас се разрази истинска буря.

Трябва да добавя, че болничната стая е идеално място за отдаване на по детски безсрамна похот. Смучех гърдите на Симон докато чакахме варените яйца. Тя ме галеше по главата. Яйцата донесе майка ѝ. Не се обърнах. Помислих, че е слугинята и продължих заниманието си. Когато познах гласа ѝ въобще не реагирах, не можех вече да се откъсна от гърдите; събух си гащите, без да позирам, все едно че ми се ходеше по нужда. Исках да си тръгне и същевременно изпитвах радост, че съм прехвърлил всякаква граница. Когато излезе от стаята беше се смрачило. Запалих осветлението в банята. Симон седна на седалката и изядохме по едно топло яйце. Галех тялото на приятелката си и плъзгах останалите по нея, най-вече в цепката на дупето ѝ. Симон наблюдаваше известно време как потъват под задницата ѝ, бели, горещи, обелени, голи; и тя се топна след тях, със същия звук като на варените яйца.

Тук трябва да кажа: оттогава между нас не се случи нищо подобно; *с едно малко изключение*, престанахме да говорим за яйца. Ако някъде случайно забележихме, не можехме да се погледнем, без да се изчервим, а в очите ни се четеше смущаващ въпрос.

Краят на разказа ще покаже, че този въпрос не трябваше да остава без отговор и, че отговорът ще бъде съизмерим с бездната, отворена в нас, вследствие забавленията ни с яйцата.

МАРСЕЛ

Двамата със Симон избягвахме всякакви намеци за натрапчивите ни идеи. Думата яйце бе зачеркната от езика ни, не говорехме дори и за желанието, което изпитвахме един към друг. Още по-малко за това, което Марсел представляваше за нас. Докато траеше болестта на Симон останахме в тази стая и очаквахме с такова нетърпение, каквото изпитвахме в училище преди края на часовете, деня, когато щяхме да можем да се върнем при Марсел. Все пак от време на време се случваше да мислим за този ден. Пригответих канап, ножовка и дебело въже с възли, които Симон внимателно огледа. Прибрах велосипедите, зарязани в един гъсталак, старателно ги гресирах, а на моя поставих подпорки за крака, тъй като мислех да кача едно от момичетата зад себе си. Нямаше нищо по-лесно от това Марсел да живее като мен, в стаята на Симон, поне за известно време.

Изминаха шест седмици, докато Симон най-сетне бе в състояние да ме последва до санаториума. Тръгнахме през нощта. Продължавах да се крия през деня, а и имахме всички основания да не привличаме вниманието на хората. Бързах да стигнем до мястото, което в съзнанието си приемах за обитаван от духове замък. Думите „санаториум“ и „замък“ свързвах със спомена за призрачния чаршаф и потъналата в тишина обител, населена от луди. Странно, имах чувството, че отивам у дома, докато навсякъде другаде се чувствах зле.

И наистина, точно такава беше моето впечатление, когато прескочих оградата и сградата се откри пред нас. Единствено широко отвореният прозорец на Марсел светеше. Хвърлихме камъчета от алеята и те привлякоха момичето; позна ни и се подчини на знаците ни да не говори. Показахме ѝ въжето с възли, за да разбере намеренията ни. Метнах към прозореца канапа с оловна тежест в края. Тя го прехвърли през решетката. Нямаше никакви трудности; въжето бе изтеглено, завързано и аз се изкачих до прозореца.

Отначало Марсел се отдръпна, когато поисках да я целуна. Задоволи се да ме наблюдава с голямо внимание, докато подхващах

една от решетките с ножовката. Внимателно я помолих да се облече, за да ни последва; беше само по хавлия. Обърна се с гръб към мен и обу копринени чорапи, които закопча за жартиери с яркочервени панделки, подчертавайки невероятно чистата и нежна кожа на дупето. Продължих да стържа, облян в пот. Марсел скри под ризата плоските си слабини, чиито издължени линии агресивно продължаваха в дупето, открояващо се от вдигнатия на стол крак. Не си сложи панталон. Облече плисирана пола от сива вълна и пуловер на малки черни, бели и червени карета. Когато сложи и обувките без ток тя се върна и седна до мен. С една ръка можех да галя прекрасните ѝ прави коси, толкова руси, че изглеждаха бели. Гледаше ме развълнувана и изглеждаше трогната от безсловесната ми радост.

— Ще се оженим, нали? — промълви накрая. — Тук е лошо, страдам...

В този момент не можеше де не ме споходи поне за миг мисълта да отдам остатъка от дните си на това нереално видение. Дълго я целувах по челото и очите. Ръката ѝ случайно се бе плъзнала по крака ми, тя ме погледна с широко отворени очи, но преди да я отдръпне ме погали с отсъстващ жест през плата.

След дълго усилие най-сетне гадната решетка поддаде. Огънах я, напрягайки всички сили, за да се отвори нужното пространство. Тя действително успя да се промъкне, аз ѝ помогнах с ръка, плъзната на голо между краката ѝ. На земята тя се притисна в мен и ме целуна по устата. Симон се бе свлякла в нозете ни и с блестящи от сълзи очи прегръщаше краката ѝ и я целуваше по бедрата. Отначало се бе задоволила да ги гали с буза, но не можа да сдържи тръпката на радост, разтвори ги и впи с жадна целувка устни във вулвата.

Дадохме се сметка, че Марсел не бе на ясно какво точно става. Тя се усмихваше и си представяше колко ще се изненада директорът на „обитавания от духове замък“, когато я види със съпруга ѝ. Не съзнаваше напълно присъствието на Симон — през смях твърдеше, че е вълк заради черната ѝ коса, мълчанието и начина, по който бе положила глава, като куче, на крака ѝ. Но щом ѝ заговорих за „обитавания от духове замък“ тя не се съмняваше, че става въпрос за къщата, в която бе затворена. Помислеше ли за нея, ужасът я караше да се отдръпва от мен, като че ли някакъв призрак изникваше от тъмнината. Гледах я с безпокойство, но тъй като още по това време

лицето ми имаше твърдо изражение, тя се изплаши от мен. Почти веднага ме помоли да я защита, когато *Кардиналът се появи отново*.

Бяхме легнали под лунната светлина, накрая на гората, да си починем малко от пътя и най-вече обзети от желание да гледаме и целуваме Марсел.

— Кой е Кардиналът? — попита Симон.

— Този, който ме вкара в гардероба.

— Защо Кардинал? — извиках аз.

Отговори на момента:

— Защото той е свещеник на гилотината.

Припомних си нейния страх, когато отворих гардероба; на главата имах фригийска шапчица — карнавален аксесоар в крещящо червено. Освен това целият бях оплескан в кръвта на едно от порязаните момичета, което бях ебал.

Така „Кардиналът, свещеник на гилотината“ се смесваше в уплахата на Марсел, с оплескания в кръв палач, с фригийската шапчица. Това объркване се обясняваше със странното съвпадение на почит към свещениците и ужас от тях; с мен бе свързано както заради очевидната ми суровост, така и заради страха, който постоянно ми вдъхва необходимостта от моите действия.

ОТВОРЕНИТЕ ОЧИ НА МЪРТВАТА

В момента бях напълно объркан от това откритие. И Симон бе смутена. Марсел задряма в ръцете ми. Не знаехме какво да правим. Отметнатата пола разкриваше окосмяването в края на дългите ѝ бедра, между червените панделки; тази няма, инертна голота ни потапяше в особен екстаз, една въздишка би ни превърнала в светлина. Не смеехме да помръднем в желанието си да продължим тази безжизненост и Марсел да заспи напълно.

Някаква вътрешна омая постепенно ме изчерпваше и не знам как щеше да свърши всичко, ако изведнъж Симон не бе помръднала; разтвори бедра, разтвори ги докрай и прошепна с прималял глас, че повече не може да се сдържа; потръпвайки, обля цялата си рокля; в същия момент спермата бликна в панталона ми.

Отпуснах се в тревата, облегнах глава си на плосък камък, с широко отворени очи към Млечния път — странна просека от звездна сперма и небесна урина през черепния свод на съзвездията: тази разтворена на върха на небето цепнатина, вероятно образувана от амонячни газове, светещи в необятното — в празното пространство, където се раздират като вик на петел сред пълна тишина — едно яйце, едно избодено око или ослепеният ми череп, залепнал за камъка, изпращаха в безкрайността тези симетрични образи. Отвратителният абсурден вик на петела съответствуваше на живота ми: тоест сега Кардиналът, заради цепнатината, червения цвят, разстроените викове, които бе предизвикал в гардероба, а също така, защото петлите ги колят...

На други Вселената им изглеждаше порядъчна, тя е порядъчна за порядъчните хора, защото очите им са скопени. Ето защо те се страхуват от непристойното. Не изпитват никакво притеснение, ако чуят кукуригане на петел или видят звездното небе. Обикновено „удоволствията на плътта“ се вкусват при условие, че са блудкави.

Но от този момент вече нямаше никакво съмнение: не обичах това, което наричат „удоволствие на плътта“ именно защото са

блудкави. Обичах това, което се смята за „мръсно“. Въобще не ме задоволяваше обикновенният разврат, защото той омърсява само тялото и при всички положения оставя недокоснатата висшата и идеално чиста същност. Развратът, който познавам, омърсява не само тялото и мислите ми, но и всичко, което мога да си представя и най-вече звездната Вселена...

Свързвам луната с кръвта на майките, с отвратителната миризма на мензис.

Обичах Марсел без да я оплаквам. Ако е мъртва, то вината е моя. И ако имам кошмари, ако ми си случва с часове да се затварям в някое мазе, защото мисля за Марсел, то въпреки всичко отново съм готов, например, да натисна главата ѝ и да потопя косите ѝ в тоалетната чиния. Но тя е мъртва и животът ми е сведен само до събития, които ме приближават до нея в момента, когато най-малко го очаквам. Извън това ми е невъзможно да схвана връзката между мъртвата и мен, което превръща по-голямата част от дните ми в неизбежна скука.

Сега ще се ограничи да разкажа само как Марсел се обеси: тя разпозна нормандския гардероб и зъбите ѝ изтракаха. Погледна ме и тогава разбра, че аз бях Кардинала. Започна да крещи и тъй като не можехме да я спрем по друг начин оставихме я сама. Когато се върнахме в стаята тя се бе обесила вътре в гардероба.

Отрязвах въжетото, беше умряла. Положихме я на килима. Симон видя, че се възбуждам и ме хвана за члена; легнахме на пода и аз обладах до трупа. Симон беше девствена и ни болеше, но точно това ни доставяше удоволствие — да изпитваме болка. Когато Симон се изправи и погледна тялото, Марсел бе чужда и самата Симон бе чужда за мен. Не обичах нито Симон, нито Марсел и ако ми кажеха, че токущо съм умрял, нямаше да се изненадам. Тези събития ме бяха затворили. Наблюдавах Симон и ми хареса, спомням си го съвсем точно, че започна да се държи лошо. Трупът я раздражни, не можеше да понесе, че това същество със същата форма като нейната, вече не я усеща. Най-много я дразнеха отворените очи. Тя уринира върху спокойното лице и колкото и странно да изглеждаше, очите не се затвориха. *И тримата* бяхме спокойни — това беше най-отчайващото. Всяко възпроизвеждане на скуката в този момент за мен се свързва с комичното препятствие смърт. Това не ми пречи да мисля за нея без никакво негодувание и дори с чувство на съпричастие. В крайна

сметка, липсата на превъзнасяне направи нещата абсурдни; мъртва, Марсел бе по-близо до мен, отколкото жива, в смисъл, че абсурдното същество има всички права.

Това, че Симон уринира върху нея от скука, от раздразнение, показва по какъв начин схващаме смъртта. Симон бе бясна, уплашена, но в никакъв случай не изпитваше уважение. Марсел до такава степен ни принадлежеше в нашата отстраненост, че за нас тя не беше мъртва като другите. Тя не можеше да бъде сведена до другите. Противоположните импулси, които ни владееха този ден, се неутрализираха, заслепяваха ни. Отнасяха ни в някакъв далечен свят, където действията нямат никаква стойност, подобни на гласове в звуконепроницаемо пространство.

МРЪСНИ ЖИВОТНИ

Решихме да избягаме в Испания, за да си спестим неприятностите около разследването. Симон разчиташе на помощта на някакъв свръхбогат англичанин, който ѝ предложил да я отвлече и издържа.

Напуснахме къщата през нощта. Лесно успяхме да откраднем лодка и да стигнем до безлюдно място на испанския бряг.

Симон ме остави в една гора и отиде до Сан Себастиан. Привечер се върна зад волана на хубава кола.

Каза ми, че ще се срещнем със сър Едмонд в Мадрид, че той цял ден я разпитвал до най-дребни подробности за смъртта на Марсел и я накарал дори да нарисува планове и скици, накрая изпратил един слуга да купи манекен с руса перука. Симон трябвало да се изпикае върху лицето на манекена, поставен с отворени очи в позата на Марсел. Сър Едмонд не докоснал младото момиче.

След самоубийството на Марсел Симон се промени много. Забелязваше само най-общото, като че ли бе от друг свят. Изглежда, всичко я отегчаваше. Единственото, което я свързваше с живота бяха редките, но много по-бурни оргазми. Те се различаваха от обикновените радости, както дивашкият смях, например, от този на цивилизованите хора.

Симон най-напред разтвори уморени очи за няколко мръсни и тъжни сцени...

Един ден, сър Едмонд накара да хвърлят и затворят в ниска, тясна кочина без прозорци, една малка и апетитна нощна красавица от Мадрид; тя се плюсна само по корсет в редкия тор под коремите на свинете. Дълго се любихме със Симон в калта пред вратата, докато сър Едмонд онанираше.

Изведнъж Симон с рев се освободи от мен, сграбчи дупето си с две ръце и отметна силно глава назад, удряйки я в земята; изпъна се така няколко секунди, без да диша, пръстите ѝ с нокти разтваряха с всичка сила органа, после изведнъж се раздра и развилия като заклана

птица, мятайки се на земята се нараняваше с ужасен шум в железния обков на вратата. Сър Едмонд ѝ подаде китката си, да я захапее. Спазъмът я разтърсва дълго време, а по лицето ѝ се бяха размазали кръв и слюнка.

Винаги след подобни пристъпи идваше и сядаше в мен; сядаше в големите ми ръце и стоеше неподвижна, без да говори, като едно мрачно дете.

Въпреки това Симон предпочиташе коридата пред тези мръсни интермедии, за които сър Едмонд проявяваше такава изобретателност. Три момента от зрелището я завладяваха напълно: първият, когато животното, подобно на огромен плъх изхвърча с бясна скорост от торила; вторият, когато рогата му потъват до челото в слабините на някоя кобила; третият, когато абсурдната кобила препуска из арената, хвърля къчове напосоки, а между краката ѝ се изсипват куп вътрешности в отвратителни цветове — бяло, розово и седефеносиво. Когато разкъсаният пикочен мехур на кобилата изпуснеше изведнъж върху пясъка локва урина, ноздрите ѝ потреперваха.

От началото до края на коридата тя изпадеше в мъчително безпокойство — ужас, в дъното на който се таеше непреодолимото желание да види как един от тези чудовищни удари с рог, които яростно засиленият бик раздава сляпо по празното цветно платнище, изхвърля тореадора във въздуха. Впрочем, трябва да призная, че ако страховитият звяр преминава многократно, без големи паузи, през плаща, на един пръст от тялото на тореадора, човек изпитва тоталните и повторяеми тласъци, характерни за физическата игра на любовта. По същия начин се усеща и близостта на смъртта. Тези серии от щастливи преминавания са редки и докарват тълпата до истинска лудост. Жените в тези патетични моменти свършват — до такава степен се напрягат мускулите на бедрата и слабините им.

Веднъж сър Едмонд разказа на Симон, че съвсем доскоро мъжествените испанци — тореадори-любители при случай — са имали навика да поръчват на пазача на арената да им сервира на скара тестисите на първия бик. Носели ги на местата им, тоест на първия ред и те ги ядели, докато наблюдавали как умира следващият. Симон се заинтересува живо от този разказ и тъй като следващата неделя трябваше да отидем на първата голяма корида за годината, тя помоли

сър Едмонд за тестисите на първия бик. Но при едно условие — искаше ги сурови.

— Но какво ще правите със сурови тестиси? Нима ще ги ядете сурови?

— Искам ги пред себе си, в чиния.

ОКОТО НА ГРАНЕРО

На 7 май 1922 г., Ла Роса, Лаланда и Гранеро трябваше да се борят на арените в Мадрид. Големите матадори на Испания бяха Лаланда и Гранеро, тъй като Белмонте бе в Мексико, като най-добър обикновено сочеха Гранеро. Красив, висок, по детски непринуден — на двайсет години той вече бе любимец на публиката. Симон не бе безучастна към него; когато сър Едмонд ѝ съобщи, че изтъкнатият убиец ще вечеря с нас след борбите, тя изпита истинска радост.

Гранеро се различаваше от другите матадори по това, че въобще нямаше вид на касапин, а по-скоро на чаровен принц — мъжествен и строен. В това отношение костюмът на матадора придава изправена, настръхнала линия, като излята (очертава идеално задника) всеки път, когато бикът се втурва покрай тялото. Яркочервеният плащ, проблясващата на слънцето сабя пред умирация бик с димяща козина, потънал в пот и кръв, завършват метаморфозата и подчертават завладяващата страна на играта. Всичко ставаше под знойното испанско небе, лишено от цветове и твърдо, както си го представят, но слънчево и ослепително — вяло и мътно — понякога нереално, до такава степен блясъкът на светлината и силата на горещината напомнят свободата на чувствата, по-точно меката влажност на плътта.

Свързвам тази влажна нереалност на слънчевия блясък с коридата от 7 май. Единствените предмети, които старателно запазих, са ветрило в жълто и синьо и брошурата, посветена на смъртта на Гранеро. По време на плаване куфарът, съдържащ тези спомени падна в морето (някакъв арабин го извади с прът); сега са в твърде лошо състояние, но така зацапани, измачкани те свързват със земята, мястото и датата, които за мен са вече само разпадащо се видение.

Първият бик — истинско черно чудовище, чиито тестиси Симон очакваше — така бясно се втурна на арената, че въпреки усилията и виковете на хората изкорми три коня преди да е обявено началото на игрите. Дори един от конете изхвърли заедно с ездача, като че ли искаше да го предложи на слънцето; сгромолясах се с трясък зад

рогата му. В нужния момент Гранеро пристъпи напред; оплитайки бика в плаща си, той се подиграваше с яростта му. Сред буря от аплодисменти младият мъж завъртя бика в плаща; всеки път животното се хвърляше към него като снаряд, но той избягваше ужасния удар на милиметри. Смъртта на слънчевото чудовище настъпи без блясък. На фона на безкрайните аплодисменти жертвата с пиянска несигурност коленичи, след това се отпусна по гръб и издъхна.

Симон, права между нас двамата и не по-малко екзалтирана от мен, отказа да седне след оваците. Безмълвно ме хвана за ръката и ме отведе извън арената в някакъв двор, пропит с мириса на урина. Подхванах Симон за дупето докато тя яростно вадеше члена ми. Така влязохме във воняща тоалетна, където миниатюрни мушички мърсяха един слънчев лъч. Разсъблякох я и вкарах розовия си член в кървавочервената ѝ лигава плът. Той проникна в тази любовна пещера, а аз яростно бръкнах в ануса ѝ: едновременно с това се разрази и бурята на устните ни.

Оргазмът на бика не е по-силен от този, който ни разкъса, разбивайки слабините ни, без членът ми да отстъпи от разтворената потънала в сперма вулва.

Ударите на сърцата в гърдите ни — изгарящи от страст да бъдат голи — не стихваха. Върнахме се на първия ред, Симон с все още тръпнещо дупе, а аз с втвърден член. Но на мястото, където моята приятелка трябваше да седне беше поставена чиния с двата голи тестиса; тези жлези, с големината и формата на яйце, бяха седефенобели с розови кървави жилки, точно като очна ябълка.

— Това са суровите тестиси — каза сър Едмонд с лек английски акцент.

Симон бе коленичила пред чинията, която просто я смазваше. Знаеше какво иска, но не знаеше как да го направи и това я хвърляше в ожесточение. Вдигнах чинията, за да седне. Тя я изтръгна от ръцете ми и отново я сложи на седалката.

Двамата със сър Едмонд се страхувахме да не привлечем вниманието — борбата бе станала по-вяла. Наведох се над ухото на Симон и я попитах какво иска:

— Глупак — отговори ми тя — искам да седна гола върху чинията.

— Невъзможно. Сядай си на мястото.

Вдигнах чинията и я принудих да седне. Изгледах я продължително. Исках да види, че съм разбрал (имах предвид чинията с мляко). От този момент не можехме да стоим спокойни на местата си. Вълнението ни бе толкова силно, че дори спокойният сър Едмонд го усети. Борбата бе слаба, притеснени матадори противостояха на животни без хъс. Симон бе пожелала места на слънце; бяхме обхванати от снопове светлина и потни изпарения, които изсушаваха устните.

Симон продължаваше да държи чинията в ръце, тъй като по никакъв начин не можеше да повдигне роклята и да постави дупето си върху тестисите. Исках да я любя още, преди Гранеро да се появи отново, но тя отказа, защото изкормванията на коне последвани от, както се изразяваше, „пропадане и грохот“, тоест водопад от черва (тогава все още нямаше предпазни кори за конете) я опияняваха.

С часовете слънчевите лъчи ни разтвориха в някаква нереалност, съответстваща на нервността ни, на неосъществимото желание да избухнем, да бъдем голи. Лицата ни бяха сгърчени от слънцето, жаждата и болезнено изострените сетива — изпитвахме онова трагично разпадане, когато елементите не могат вече да си взаимодействат. Завръщането на Гранеро не промени нищо. Бикът бе предпазлив, а борбата все така вяла.

Това, което последва стана без никакъв преход и дори без видима връзка, но не че нещата не бяха вързани, а аз ги наблюдавах като отсъстващ. В един момент видях как Симон, за мой ужас, захапва тестисите, Гранеро пристъпва напред, размахва пред бика червения плащ; след това Симон с пламнало лице и краен цинизъм разголя вулвата си, където потъва единият тестис; Гранеро пада, притиснат под перилата; върху тези перила рогата нанасят три светкавични удара: единият рог са забива в дясното око и пронизва главата. Спазмът, който обхвана Симон съвпадна с вика на изненада от трибуните. Изхвърлена от седалката тя залитна и падна — слънцето я заслепяваше, носът ѝ кървеше. Няколко души се втурнаха и подхванаха Гранеро.

По трибуните всички бяха скочили на крака. Дясното око на трупа висеше.

ПОД СЛЪНЦЕТО НА СЕВИЛЯ

Две къмба с еднаква големина и плътност бяха поели едновременно в различни посоки. Един бял тестис бе проникнал „розовата и черна“ плът на Симон; едно око бе излязло от главата на младия мъж. Това съвпадение, свързано както със смъртта, така и със своеобразното втечняване на небето в урина, за момент ми върна Марсел. Стори ми се, че в тази неуловима секунда я докосвам. Отново ни налегна обичайната скука. Симон, изпаднала в лошо настроение отказа да остане и ден повече в Мадрид. Влечеше я към Севиля, известен като град на удоволствията.

Сър Едмонд искаше да удовлетвори капризите на своята „приятелка-ангелче“. На юг ни посрещна светлина и още по-разлагаща топлина, отколкото в Мадрид. Изобилието от цветя по улиците съвсем раздражни сетивата ни.

Симон ходеше гола под леката бяла рокля и през коприната прозираха жартиерите ѝ, а в определени положения дори и окосмяването ѝ. Всичко в този град предразполагаше, за да я превърне в изгаряща наслада. Често по улиците, при нейното преминаване виждах някой член да изпъва панталона.

Любихме се почти без прекъсване. Избягахме оргазма и обикаляхме града. Тръгахме от едно подходящо място в търсене на друго: музейна зала, градинска алея, църковна сянка или, вечер, някоя пуста уличка. Разтварях тялото на моята приятелка и пронизвах с члена си вулвата ѝ. Но скоро изкарвах жребеца от обора и отново тръгахме напосоки. Сър Едмонд ни следваше отдалеч и ни *изненадваше*. Изчервяваше се целият, без да ни приближава. Ако онанираше, то го правеше дискретно, от разстояние.

— Ето нещо интересно — каза ни веднъж, посочвайки една църква — това е църквата на Дон Жуан.

— И тази ли? — попита Симон.

— Искате ли да влезете сама в църквата? — предложи сър Едмонд.

— Що за идея?

Абсурдна идея или не, Симон влезе вътре, а ние я зачакахме на входа.

Появата ѝ съвсем ни обърка: заливаше се от смях, без да може да проговори. Бе толкова заразително, а и слънцето предразполагаше, че на свой ред и аз започнах да се смея, а на края дори и сър Едмонд.

— Bloody girl! — възкликна англичанинът — не можете ли да ни обясните? На гроба на Дон Жуан ли се смеем?

И избухвайки отново в смях показа под краката ни широка медна плоча; тя покриваше гроба на основателя на църквата, за който се твърдеше, че е Дон Жуан. Разкайвайки се, той пожелал да бъде погребан под входния портал, за да бъде тъпкан от краката и на най-нисшите същества.

Избухнахме в още по-луд смях. Урината се стичаше по краката на Симон: една струйка потече по плочата.

Инцидентът имаше страничен ефект: платът на роклята, мокър и прилепнал о тялото, бе станал прозрачен: виждаше се черната вулва.

Най-накрая Симон се успокои.

— Влизам да се изсуша — каза тя.

Озовахме се в зала, където не видяхме нищо, което би могло да предизвика смеха на Симон; вътре бе сравнително хладно и светлината проникваше през червени кретонени завеси. Таванът бе покрит с гравирани греди, стените бяха бели, но декорирани със статуи и изображения; позлатен олтар заемаше стената в дъното чак до гредите на тавана. Това феерично съоръжение, като че ли натоварено с всички съкровища на Индия, с украшенията, спиралите в орнамента, напомняше със своите сенки и златисти отблясъци за парфюмираните тайни на човешкото тяло. От лявата и от дясната страна на портала две прочути картини на Валдес Леал изобразяваха разлагащи се трупове: в очната орбита на някакъв епископ влизаше огромен плъх...

Чувственият и пищен декор, играта на сенките и червената светлина на завесите, свежестта и ароматът на олеандрите и в същото време безсрамието на Симон ме подтикваха към крайности.

Изпод една изповедалня видях да се подават обутите в копринени чорапи нозе на каеща се жена.

— Искам да ги видя как вървят — каза Симон.

Седна пред мен до изповедалнята.

Исках да ѝ подам члена си в ръката ѝ, но тя отказа, като ме заплаши, че ще го лъска до сперма.

Трябваше и аз да седна; под мократа коприна виждах космите ѝ.
— Ще видиш — каза ми тя.

След доста време от изповедалнята излезе много красива жена, с молитвено скръстени ръце и бледи, изразяващи екстаз черти: с отметната назад глава и невиждащи очи, тя прекоси залата с бавни стъпки, като призрак от операта. Стиснах зъби, за да не се изсмея. В този момент вратата на изповедалнята се отвори.

Отвътре се показа рус свещеник, все още млад и много красив, с хлътнали бузи и безцветни като на светец очи. Той застина със скръстени ръце на прага на изповедалнята, вдигнал поглед към някаква точка на тавана: като че ли някое небесно видение щеше да го изтръгне от Земята.

Сигурно и той щеше да си тръгне, но за мое изумление Симон го спря. Тя поздрави мечтателя и поиска да се изповяда...

Безучастен и потънал в собствения си екстаз, свещеникът посочи мястото на каещата се: молитвена пейка зад завеса; след това влезе безмълвен от другата страна и затвори зад себе си вратичката.

ИЗПОВЕДТА НА СИМОН И СЛУЖБАТА НА СЪР ЕДМОНД

Лесно можете да си представите моето изумление. Симон коленичи зад пердето. Докато шепнеше, аз очаквах с нетърпение резултата от това лукавство. Представях си как отвратителното същество ще изскочи от сандъка си и ще се хвърли върху нечестивата. Нищо подобно не се случи. Симон говореше с тих глас без да спира на малкото прозорче с решетка.

Вече си разменяхме въпросителни погледи със сър Едмонд, когато най-накрая нещата се изясниха. Симон малко по малко разтваряше крака, галеше се по бедрото. Помръдна и остана само с едното коляно върху скамейката. Докато продължаваше изповедта свали напълно роклята си. Дори ми се стори, че мастурбира.

Пристъпих на пръсти.

Прилепена до решетката, съвсем близо до свещеника, Симон действително мастурбираше с изпънато тяло, разтворени крака, пръстите ѝ заровени в космите. Можех да я докосна — ръката ми в дупето ѝ достигна дупката. В този момент я чух да произнася ясно:

— Отче, не съм ви казала най-големия грях.

Последва мълчание.

— Най-големия грях, отче, е, че мастурбирам докато ви говоря.

Този път, няколко секунди шушукане. Накрая, почти на висок глас:

— Ако не вярваш, мога да ти покажа.

И Симон се изправи пред самото прозорче, като продължи да мастурбира с уверени движения, примряла от удоволствие.

— Е, отче — извика Симон и заблъска по преградата — какво правиш в твоята барака? И ти ли онанираш?

Но изповедалнята оставаше няма.

— Тогава отварям.

Мечтателят, седнал вътре с наведена глава, бършеше обилно изпотеното си чело. Момичето бръкна под расото му: той не помръдна.

Тя запретна гадните черни поли и извади един дълг, розов и твърд член: той успя само да отметне глава назад с ужасна гримаса и да изпусне въздуха си през зъби. Остави се на Симон, която налага с уста зверчето.

Сър Едмонд и аз застинахме от изумление. Възхищението ме закова на място. Не можех да си представя какво мога да направя, когато загадъчният англичанин се приближи. Деликатно отстрани Симон. После измъкна ларвата от дупката ѝ, като го хвана за китката и го просна на камъните в краката ни: недостойното същество лежеше като мъртво, а от устата му потече слюнка. Заедно с англичанина го отнесохме в мощницата.

Разкопчан, с висящ член и мъртвешкобледо лице той не се съпротивляваше, а само дишаше тежко; поставихме го на висок резбован трон.

— Сеньорес, — промълви нещастникът — мислите ме за лицемер!

— Не — отговори сър Едмонд с категоричен тон.

Симон го попита:

— Как се казваш?

— Дон Аминадо.

Симон плесна свещеническата мърша. От плесницата мършата отново се възбуди. Съблякохме го; Симон клекна и се изпика върху дрехите като кучка. След това мастурбира свещеника и го засмука. Аз я чуках в задника.

Сър Едмонд наблюдаваше сцената с характерно изражение за hard labour. Огледа внимателно помещението, в което се бяхме озовали. На един пирон забеляза малък ключ.

— Какъв е този ключ? — попита той Дон Аминадо.

По ужаса, който изкриви лицето на проповедника, той разбра, че това бе ключът от дарохранителницата.

Не след дълго англичанинът се върна, носейки потир, украсен с голи като амурчета ангели.

Дон Аминадо гледаше втренчено Божия съд, оставен на земята; красивото му глупаво лице, потръпващо от ухапванията, с които Симон дразнеше члена му, изглеждаше съвсем обезумяло.

Англичанинът бе барикадирал вратата. Разрови се из шкафовете и откри голяма чаша за причастие. Помоли ни за момент да оставим

нещастника.

— Виждаш ли просфората в потира и чашата за причастие, в която се слага виното — обърна се към Симон.

— Мирише на сперма — подуши тя неподквасения хляб.

— Точно така — продължи англичанинът. — Просфората, която виждаш, е спермата на Христос във формата на малки сладки. А за виното свещениците казват, че е *кръвта*. Те ни заблуждават. Ако наистина беше кръвта, щяха да пият червено вино, а те пият бяло, защото много добре знаят, че това е урината.

Демонстрацията беше убедителна. Симон се въоръжи с чашата за причастие, а аз взех потира: Дон Аминадо потръпна в трона си.

Най-напред Симон го халоса по главата с основата на чашата, което го разтърси, но и съвсем го замая. Отново започна да го смуче. Той издаваше отвратителни хрипове. Докара го до върха на чувственото дразнение и му каза:

— Това не е всичко, трябва да пикаеш.

Удари го още веднъж по лицето, както беше гола пред него, започнах да я мастурбирам.

Англичанинът бе впил толкова твърд поглед в очите на младия глупак, че всичко стана без трудности. Дон Аминадо шумно напълни с урина чашата за причастие, която Симон държеше под члена му.

— А сега пий — каза сър Едмонд.

Нещастникът пи с безсрамен екстаз.

Симон отново го засмука; той извика покъртително от удоволствие. С жест на умопобъркан запрати свещеното цукало в стената. Четири здрави ръце го сграбчиха и с разтворени крака, прекършено тяло, квичейки като прасе, той изхвърли спермата си върху просфората, докато Симон го мастурбираше и придържаше потира под него.

КРАЧЕНЦАТА НА МУХАТА

Пуснахме мършата на земята. Сгромоляса се шумно на плочите. Бяхме ръководени от явно предопределение, съпроводено от крайна възбуда. Членът на свещеника спаднаше. Лежеше проснат по очи на пода, смазан от срам. Тестисите бяха празни, а престъплението му го разкъсваше. Чухме го да стене:

— Жалки сквернителите...

И други оплаквания през хълцане.

Сър Едмонд го срита; чудовището подскочи и извика от ярост. Беше жалък и ние избухнахме в смях.

— Ставай — заповяда сър Едмонд — ще чукаш girl.

— Нещастници — заплаши със задавен глас свещеникът — испанското правосъдие... каторга... гарот^[1]...

— Той забравя, че това е неговата сперма — отбеляза сър Едмонд.

Отговорът беше разкривена гримаса и животинско потръпване:

— ... гарот... за мен също... но за вас... най-напред...

— Глупак — подсмихна се англичанинът — *най-напред!* Мислиш ли, че ще дочакаш?

Кретенът погледна сър Едмонд; красивото му лице изразяваше безкрайна пустота. Устата му се разтвори в странно блаженство; притисна ръце и погледна с упование към небето. Промълви със слаб, умиращ глас:

— ... мъченичество...

Надежда за прошка изпълваше нещастника: очите му бяха като осенени.

— Най-напред ще ти разкажа една история — каза сър Едмонд. — Известно ти е, че обесените или удушените с гарот се възбуждат толкова силно в момента на задушаването, че се изпразват.

Така че ще получиш своето мъченичество, но чукайки се.

Ужасеният свещеник се изправи, но англичанинът му изви ръката и го събори на плочите.

Сър Едмонд му завърза ръцете отзад. Аз му запуших устата с кърпа и стегнах краката му с колана си. Англичанинът също легна на земята, стисна ръцете му като в менгеме и обви с краката си неговите, като по този начин ги обездвижи. Коленичих и обхванах с бедра главата му.

Англичанинът се обърна към Симон:

— А сега яхвай този църковен плъх.

Симон захвърли роклята си. Седна върху корема на мъченика точно пред омекналия му член.

Англичанинът продължи да дава наставления изпод тялото на жертвата:

— Сега стисни гърлото точно един прешлен под адамовата ябълка, като постоянно увеличаваш натиска.

Симон стисна: обездвиженото тяло се сгърчи и членът се вдигна. Хванах го с ръка и го вкарах в плътта на Симон. Тя продължи да стиска гърлото.

Опиянено до кръв, младото момиче необуздано вкарваше и изкарваше твърдия член във вулвата си. Мускулите на свещеника се напрегнаха.

Накрая го стисна толкова решително, че последна силна тръпка разтърси умиращия: усети как спермата бликна в органа ѝ. Тогава тя отпусна хватката, разбита и обхваната в буря от наслада.

Симон се бе проснала по гръб върху каменните плочи и по бедрото ѝ се стичаше спермата на мъртвия. Легнах, за да я нашибам и аз със сперма. Бях парализиран. Толкова много любов и смъртта на нещастника ме изтощиха. Никога не съм се чувствал толкова задоволен. Ограничих се само да целуна Симон по устата.

Момичето пожела да види делото си и ме отблъсна, за да стане. Възседна голия труп, самата тя гола. Огледа лицето и попи потта от челото му. Някаква муха бръмчеше в слънчевите лъчи и постоянно кацаше върху мъртвия. Тя я прогони, но изведнъж тихичко възкликна. Беше се случило нещо странно: кацнала върху окото на мъртвеца, мухата внимателно напредваше по изцъкления глобус. Симон скри лице в ръцете си и цялата трепереца заклати глава. Видях я, че потъва в бездна от мисли.

Колкото и странно да е въобще не ни бе грижа как можеше да свърши всичко това. Ако се бе появил някой натрапник нямаше да го

оставим дълго време да се възмущава... както и да е. Симон се отърси от вцепенението, изправи се и отиде при сър Едмонд, който се бе облегал на стената. Чувахме бръмченето на мухата.

— Сър Едмонд — каза Симон, облягайки глава на рамото му — ще направите ли това, което искам?

— Ще го направя... вероятно — отговори англичанинът.

Симон ме накара да застана до мъртвия, а самата тя коленичи и разтвори клепачите, като разкри широко окото, върху което беше кацнала мухата.

— Виждаш ли окото?

— И какво?

— Това е яйце — каза тя простичко.

Развълнуван, продължих да настоявам:

— Накъде биеш?

— Искам да се забавлявам с него.

— Още ли?

Когато се изправи изглеждаше налята с кръв (в този момент бе ужасяващо гола).

— Сър Едмонд, чуйте — каза тя — трябва веднага да ми дадете окото. Изтръгнете го.

Сър Едмонд, без да трепне, извади от несесера си ножички, коленичи, изрязва кожата, след това бръкна с пръсти в орбитата и изтръгна окото, като прекъсна опънатите връзки. Постави малкото бяло кълбо в ръката на приятелката ми.

Тя погледна чудноватото нещо, видимо притеснена, но въобще не се поколеба. Погали бедрата си и плъзна между тях окото. Ласката на окото по кожата е изключително нежна... с нещо ужасяващо от писъка на петел.

Междувременно Симон се забавляваше като буташе окото в цепката на дупето си. Изпъна се цялата и повдигна задника и краката си. Опита се да задържи кълбото, стягайки двете половини, но то избликна отново — като жълтък измежду пръстите ѝ — и падна върху корема на мъртвия.

Англичанинът ме бе разсъблякъл.

Хвърлих се върху младото момиче и вулвата ѝ погълна члена ми. Чуках я: англичанинът приплъзна окото между телата ни.

— Сложете го в задника ми — извика Симон.

Сър Едмонд постави кълбото в цепката и натисна.

Накрая Симон ме остави, взе окото от ръцете на сър Едмонд и го вкара в плътта си. В този момент ме сграбчи и с такава жар ме целуна в устата, че стигнах до оргазъм: изхвърлих спермата си в космите й.

Станах и разтворих бедрата на Симон: лежеше безжизнена на една страна; тогава се озовах срещу това, което предполагам, очаквам открай време — както гилотината очаква главата за отсичане. Имах чувството, че очите ми ще изхвъркнат от ужас; видях бледосиньото око на *Марсел* да ме гледа от окосмената вулва на *Симон* и да рони сълзи от урина. Ивици сперма в димящите косми придаваха на това видение характер на болезнена тъга. Държах бедрата на Симон разтворени: изпод окото урината се стичаше по разположеното отдолу бедро...

Напуснахме Севиля с кола под наем — сър Едмонд и аз дегизирани с черни бради, а Симон със смешна шапка от черна коприна и жълти цветя. Във всеки нов град променяхме вида си. Ронда пресякохме, облечени като испански свещеници — черни шапки от мъхест филц и драпирани пелерини, мъжествено захапали големи пури; Симон — същинско ангелче в костюма си на семинаристка.

Така изчезнахме безследно от Андалусия — страна с жълта земя и жълто небе, огромно нощно гърне, потопено в светлина — където всеки ден, под нова личност изнасилвах една нова Симон и най-вече към обед, на земята, под слънцето и пред зачервените очи на сър Едмонд.

На четвъртия ден англичанинът купи яхта в Гибралтар.

---

[1] Смъртна присъда чрез удушаване — Б.пр. ↑

РЕМИНИСЦЕНЦИИ

Веднъж, както разлиствах някакво американско списание, две фотографии привлякоха вниманието ми. Първата беше от улица на едно забутано селце, от което произлиза семейството ми. На втората се виждаха руините на близкия замък. Тези руини, издигащи се на една висока скала в планината, са свързани с един епизод от живота ми. Бях на двадесет и една години и прекарвах лятото във фамилната ни къща. Веднъж ми хрумна да посетя руините през нощта. Майка ми и няколко непорочни девойки ме последваха (обичах едно от момичетата и тя споделяше моите чувства, но никога не бяхме говорили за това: бе силно набожна и тъй като се страхуваше, че Бог няма да я позове, искаше още да се отдаде на размисъл). Нощта бе тъмна. Стигнахме след час вървене. Катерехме се по стръмните склонове, над които бяха надвиснали стените на замъка, когато иззад скалите изскочи бял, светещ призрак и ни прегради пътя. Едно от момичетата и майка ми се свлякоха назад, другите се разпищяха. От самото начало бях сигурен, че това е номер, въпреки това ме обхвана необясним страх. Вървях към привидението и виках, но със свито гърло, да престане с тази шега. Видението изчезна: видях по-големият ми брат да се измъква. Беше се разбрал със свой приятел да ни изпреварят с велосипедите и ни бе изплашил, увит с чаршаф под светлината на ацетиленова лампа, която сега ясно виждах: декорът бе подходящ, а постановката чудесна.

В деня, когато преглеждах списанието, току-що бях написал епизода с чаршафа. Виждах чаршафа от лявата страна и по същия начин призракът се появи от ляво на замъка. Двата образа се наслаждаваха един върху друг.

Последва още по-голяма изненада.

От този момент в съзнанието ми се появи с всички детайли сцената в църквата, най-вече изтръгването на окото. Осъзнах, че тази сцена има връзка с реалния ми живот и я прибавих към разказа за една прочута корида, на която действително присъствувах — датата и имената са точни, Хемингуей на няколко пъти споменава за нея в

книгите си. Отначало не виждах нищо общо, но като разказах историята за смъртта на Гранеро, накрая останах объркан. Изтръгването на окоето не беше свободно съчинение, а транспониране върху измислен персонаж на една точно определена рана на реален човек, получена пред очите ми (по време на единствения смъртен случай, който съм виждал). По този начин двата най-ярки образа, които бяха оставили следи в паметта ми, изплуваха в неузнаваем вид от момента, в който бях потърсил най-ниската скверност.

Щом направих и тази връзка успях да завърша разказа за коридата. Прочетох на един от приятелите си, лекар, версия, различна от тази в книгата. Никога не бях виждал одрани тестиси на бик. Отначало си ги представях яркочервени, като цвета на пениса. Но тогава тези тестиси ми изглеждаха чужди на асоциацията за *око* и *яйце*. Приятелят ми посочи грешката. Разгледахме един анатомичен справочник и видях, че тестисите на животните и хората са с овална форма и имат вида и цвета на очната ябълка.

Към образите на моите натрапчиви идеи се прибавят и спомени от малко по-различен порядък.

Роден съм от баща сифилитик (табес^[1]). Ослепял е (когато ме е заченал вече е бил) и когато съм бил на две или три години същата болест го е парализирала. Като дете обожавах баща си. И така, вследствие на парализата и слепотата си той не можеше да пикае като нас, в определените за това места. Пикаеше от стола си в специален за това съд. Пикаеше пред мен, под одеяло, което поради слепотата си не можеше да намести добре. Впрочем най-тягостен беше начинът, по който гледаше. Тъй като зеницата му въобще не виждаше, в мрака си, изчезваше нагоре под клепача: това движение обикновено се извършваше по време на капките. Очите му стояха големи, широко отворени на изпитото, изсечено като орлов клюн лице. Когато пикаеше очите му ставаха почти бели; тогава изглеждаха безумни; те се насочваха в свят, който само той можеше да види и чиято представа му придаваше израз на отсъстващ смях. Именно образът на тези бели *очи* свързвам с този на *яйцата*; както и щом заговорях в разказа за *окоето* или за *яйцата*, урината обикновено не закъснява.

Забелязвайки тези различни отношения мисля, че открих една нова връзка — най-важната в разказа (взет в неговата цялост) — в най-обремененото събитие от детството ми.

По време на пубертета любовта към баща ми се превърна в неосъзнато отвращение. По-малко страдах от виковете, които изтръгваха от него непоносимите болки (лекарите ги смятат за едни от най-жестоките). Състоянието на зловонна мръсотия, в което го поставяха недъзите му (случваше се да се надриска) не ми беше вече толкова мъчително, във всичко заемах противно на неговото мнение или поведение.

Една нощ мама и аз бяхме събудени от думите, които недъгавият крещеше в стаята си: изведнъж бе полудял. Извиках лекаря и той дойде веднага. В своето красноречие баща ми дрънкаше най-откачени неща. Докторът и майка ми се оттеглиха в съседната стая и безумецът се развика с оглушителен глас:

— ДОКТОРЕ, ДОКОГА ЩЕ НАТИСКАШ ЖЕНА МИ!

Смееше се. Тази фраза разруши ефекта от строгото възпитание и след ужасното хилене ми остави постоянното задължение, прието съвсем несъзнателно, да откроя в живота и мислите си нейните еквиваленти. Може би това хвърля някаква светлина върху „историята на окото“.

Свършвам да изброявам върховете на моите лични смутове.

Не можех да идентифицирам Марсел с майка ми. Марсел е непознатата на четиринайсет години, която един ден седна пред мен в едно кафе. Въпреки това...

Няколко седмици след пристъпа на лудост на баща ми, майка ми, вследствие на отвратителната сцена, която баба ми разигра пред мен, на свой ред също загуби разсъдъка си. Преживя един дълъг период на меланхолия. Бе обзета от мисълта за проклятие и това ме вбесяваше, още повече, че трябваше постоянно да я наглеждам. Нейните пристъпи ме плашеха до такава степен, че една нощ смъкнах от камината двата тежки свещника с мраморна основа: страхувах се да не ме убие докато спях. Случваше ми се да я ударя, изчерпал търпението си, да ѝ извивам ръцете в отчаяни опити да я накарам да разсъждава трезво.

Един ден майка ми се възползва от това, че бях с гръб към нея и изчезна. Търсихме я дълго; брат ми я откри в последния момент, обесена на тавана. Вярно е, че все пак не умря.

Изчезна още веднъж: търсих я безкрайно дълго покрай реката, в която би могла да се удави. Пресичах блата на бегом. В крайна сметка се озовах на някакъв път, точно пред нея: бе мокра до кръста, от полата

й се отцеждаше вода. Сама беше излязла от ледените води на реката (посред зима), твърде плитка на това място, за да може да се удави.

Обикновено тези спомени не ме занимават особено. След толкова години са загубили способността да ме засягат: времето ги неутрализира. Отново успяха да се появят вече изкривени, неузнаваеми, приели по време на деформацията скверен смисъл.

---

[1] Късна форма на сифилис, характеризираща се със засягане на гръбначния мозък, нарушени двигателна координация и говор, съпроводена от силни болки в стомаха и очите, водеща до парализа — Б.пр. ↑

ПЛАН ЗА ПРОДЪЛЖЕНИЕ НА „ИСТОРИЯ НА ОКОТО“

След петнайсет години все по-задълбочаващ се разврат Симон достига до лагер за мъчение. Но погрешка; разкази за изтезание, сълзи, слабоумие на нещастieto, Симон, увещавана от една жена, обезкървена от раните си, на границата да преосмисли всичко, не приема свещениците от севилската черква. По това време е на 35 години. Красива при влизането в лагера, старостта постепенно я достига и оставя неизлечими отпечатъци. Хубава сцена с палач-жена и благочестивата: благочестивата и Симон са бити до смърт, Симон избягва изкушението. Умира, както се прави любов, но в чистотата (непорочна) и *слабоумieto* на смъртта: треската и агонията я преобразяват. Палачът я удря, тя е безразлична към ударите, безразлична към думите на благочестивата, потънала в работата около агонията си. Това въобще не е еротична наслада, а нещо много повече, но без изход. Не е и мазохизъм, а в дълбочина тази възбуда е по-голяма отколкото въображението може да я представи, тя надхвърля всичко. Но тя се основава върху самотата и на безсмислието.

ВЛАДИМИР ГРАДЕВ

ОСЛЕПЯВАЩИЯТ ВИК НА ПЕТЕЛА

Ако вие умираете, не съм аз този, който умира.

Батай, „Еротизмът“

„Струваше ми се, че очите ми се изправяха от ужас“. Потресен, читателят не вярва на очите си. Погълнали страниците, те са престанали да му служат. Изскочили от орбитите си, сами кацнали по най-скверните и смразяващи места на тази книжка, те се целят в разсъдъка и съвестта му.

Прочелият „История на око̀то“ е поел с всички рискове и последствия предизвикателството на Батай — философът-екскремент, както го нарече, цитирайки Маркс, отвратеният Андре Бретон. Тук цензурата е снета, авторитетът — кастриран и Батай хладнокръвно описва раздиращата сила на фантазмите на повествователя, за да ни смути накрая като разкрие чисто биографичния им произход. Непоносимостта на прочита е породена от опита на автора да предаде чрез езика съвършения с абсолютния си ужас потрес на всяко човешко същество при досега с „любовта, силна като смърт“, при прозрението, че сексуалният нагон е просто нагон към смъртта, накратко — от опита да се изобрази неописуемото и непредставимото.

Повествованието стъписва с изключителната си краткост и сгъстеност, с липсата на мотивация за постъпките и престъпленията, с отсъствието на минимална правдоподобност в тези изстъпления, с буквалността при осъществяване на фантазмите. Всичко протича като в най-разюзданите и страшни сънища, но дори ониричния характер на разказа не спасява читателя от отвращението и подозрението, че само с прочита на „Историята...“ е извършил гнусно светотатство.

За да постигне това, Батай се е погаврил естествено с добре известни литературни образци. Описвайки лудостта на Марсел, той потъпква най-елементарните норми на традиционния френски психологически роман. Епизодът в „замъка на призраците“ дори не пародира черния роман, а показва единствено колко чужда на този жанр е разказваната история. Ненужно е да се доказва и безкрайната отдалеченост на романа от познатите еротични книжлета, описващи „блудкавите удоволствия на плътта“.

Обичайно е подобни творения да се издават в малък тираж и под псевдоним. Книгата се появява през 1928 г. в 134 екземпляра, а като автор на титулната страница фигурира някой си, Lord Auch. Едва четири години след смъртта на Батай книгата ще излезе през 1967 г. под негово име и в голям тираж. В едно писмо Батай обяснява, че е използвал псевдоним, не за да се предпази просто от съдебни дирения и семейни скандали и дешифрира псевдонима — Господ в кенефа. Поддривната мощ на името насочва към едно от основните измерения на романа — светотатството. Възпитан в католическо семейство, дълбоко вярващ до 25-та си година, Батай довежда тук до изстъпление християнската логика на греха и падението, на приношението на грешното тяло и достигането на екстаза. В свещеното, според Батай, се преодоляват тесните граници на индивида, той се изразходва изцяло и чрез трансгресията превъзмогва наложените му от морала, традицията и закона ограничения, за да разкъса в ексцеса тесните граници на крайното човешко битие. Свещеното привлича и отблъсква, предизвиква обожание и отвращение едновременно. Батай разкрива възвишеното в неговата общесност и низота, сквернота и смъртоносност. Такъв е „Млечният път, странна просека от звездна сперма и небесна урина през черепния свод на съзвездията“.

За да използва докрай в преодоляването на християнството подривната мощ на ексцеса, Батай прибегва до мотиви и образи от древните мистерии на езическите религии — особено към ритуалите на митраизма. В митраизма култът към най-възвишеното — слънцето — е направо и жестоко свързан с най-низкото: заколването на бика в ямата. Жертвоприношение, при което съзерцаваното в зенита му слънце е олицетворено от обляния в кръв гол жрец, а гледащият го и обезумял (както Ван Гог) — от заколеното животно. Тайнство, при

което „изключително слънчевият вик“ на поздравяващия зората петел напомня единствено за грозния рев при заколването.

Профанацията, извършена от героите в романа, е възможна само в свят без Бог, а финалната сцена е черна меса отслужена в Църквата на любовта (точно над гроба на дон Жуан), черна меса възпяваща смъртта на Бога. Превърналата се в гроб черква е огласявана от нечуван химн на злото. Зло, което е не просто издевателство на силния над слабия, а порив за безгранична, постигана с цената на собственото погубване и обезумяване, свобода. Оттук и прекрачването на основополагащите за културата табута — на мъртвото тяло и на голото тяло. Чувствената наслада се определя от силата на ужаса, от страха и погнусата, от зверската агония на съвкуплението. Екссесът се ражда в съвкуплението, за да се разгъне в мига на смъртта и прекрачи границите на отделния индивид. Ето я тайната на розово-черната плът на Симона, защото „ако любовта е нещо розово, то тя се съчетава с черното, без което е просто блудкава. Без черното розовото губи способността си да възбужда сетивата“ („Литература и зло“). В тази наслада изтръгнатото око се превръща в оплождащо смъртта яйце.^[1]

Безумство е да вземем на сериозно романа на Батай. Героите му са младежи, обзети от „детско сладострастие“. Те са изкушени от прекрачването на нормите — от светотатствена трансгресия, в която се сливат страхът, отвращението, ужасът и вцепеняващото щастие на екстаза. Откъдето и да ги погледнем, те пак ще ни се изплъзнат. Тяхното детство с безсрамната си невинност, волно пилеене и безполезност се освобождава с присъщата му жестокост от бремето на сериозността, от загрижеността и възрастта, за да постигне суверенността, т.е. онази непроницаема свобода, понятна единствено като другото на разума.

10 септември 1992 г.

Черни връх

---

[1] „Еротизмът е одобрение на живота дори и в смъртта.“ („Еротизмът“) ↑

Издание:

Жорж Батай
История на окото

Френска. Първо издание

Georges Bataille
Histoire de l'œil

© Георги Н. Ангелов, превод от френски, 1992

© Петя Брайкова, художник, 1992

Издателска къща „Петриков“, 1992

Художник: Петя Брайкова

Коректор: Ваня Петрова

Предпечатна подготовка: ЕТ „Илко Ничовски“

Печат: ДФ „Абагар“ — В. Търново

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.